

Dch Åkarmärrn ej gitter äta halm och agn,
Hon krämar sig liksom för Friherrinnans wagn,
Dch är så hög och stursk i brickan.

Enfald och beskedlighet är hwar man bäst,
Det har jag lärt, och så predikar wårn Prest,
Blott man wet syflorna att sköta,
Dch det som utordneradt är och förelagdt,
Der man sin laka bröd skall äta (har man sagt),
Kan ingen undgå till att möta.

Nu har jag fått weta: grannas Brita skall
Snart gifta sig med en, som hör till Kungens stall.
För allt hwad styft hon sig skall breda,
Så har han intet tal, som hon kan kalla sitt,
När, under allsköns ringhet, snart inunder mitt
Baron skall mig i brudstol leda.

N 11

BONDEWZEN.

Går i stöd af Trycke. Förordn. 13 § 9. ej eftertryckas.
Strengnäs,
tryckt hos Carl Eric Wemmel 1845.
(Köster & S:re.)

Bondewisa.

Gifsta mig det skall jag inom fjorton dar
Med en, skam till sägand's, hin så dugtig Karl,
Och utsocknes skall jag flytta.

Hgon har min Anders glänsande som is,
Ja, däjelig är han på fattigmans wis,
När lif och lem ej äro lytta.

När han kom och fria, war han just på herr,
Målad war hans färta, fet och trind hans mærr,
Och fasligt kunde han att bocka,
Mösa hade han med kanter rundtomkring,
Psalmbok gaf han mig och så en gullering,
Och sjelfwer bar han silfwerflocca.

Hushålla det kan han just på bästa sätt;
I gårdarna det sägs: han äter sig ej mätt.
Kanhända ock att folket ljuger?

Och händer det ibland han ej kan gå och stå,
Så är det ej han sjelf som ruset kostat på:
Till bättre mer han stannat på.

Jag har en wacker Wisa, som en Kulla sålt,
Der står att läsa: fastfolk lykas plär förboldt,
Men hwartill kan wäl tocket tjena?
Det ta mig hunna är hwad wi gör' aldraminst;
Mantro de kosma och förtrollningen ger winst;
En något skola de wäl mena.

Wäran Prestmamsell är just ett satans pjäf;
Hon talte med Magistern ett så utlärdt språk
Hos oss i skuggan, ner wid stranden.
Der tänker Anders hugga träden snart omkull:
Då blir der lickre syn när wedtrafwen står full,
Och spånen ligger uppå sanden.

Intet är jag rik; men jag har godt Bested.
Dragkista det har jag och en silfwerfled
Och femtio Riksdaler pengar.
De raffaste Bondsoner gaf jag båd om mig,
När Anders kom med ens så gladlynt inom sig,
Till swartsjuka för Socknens Drängar.

I Stockholm går gemene man som wår Baron,
Det har jag just fått weta af Postiljon;
Men Plåten har ej ro på fickan,